

kunne provogere den til et andet Værneting; men da det dog kunde være Tvivl underkastet, om en Sag under den nævnte Forudsætning kunde behandles paa et andet Tingsted, naar Retten er den samme, og da det med Hensyn til, at de ordinaire Retsdage ere flere paa Hovedtingstedet end paa de andre Tingsteder, oftere vil kunne være af Interesse for Parterne at faae en Sag behandlet paa det forstnævnte Sted, har man dog anseet det rettest ved nærværende Paragraf at give en udtrykkelig Tilbedelse til at faae Sagen behandlet ved et andet Værneting end det ordinaire, medens det formentlig er en Selvfølge, at der ikke herved maa paalægges Andre, som kunne komme til at give Møde under Sagen, navnlig Vidner, større Byrde, end hvis Sagen blev behandlet ved sit egentlige Værneting.

ad § 8.

Om der end muligen efter de forandrede Forhold i Henseende til Samførdsel kunde være nogen Anledning til i det Hele at revidere de gjældende Bestemmelser om Varfelet i civile Sager, saa vil det dog let skjønnes, at nærværende Lovudkast ikke er Stedet dertil, og Man har derfor i nærværende Paragraf i det Hele indskrænket sig til at gjøre den gjældende Lovgivnings Bestemmelser, forsaavidt de knytte sig til de bestaaende Jurisdiktionsforhold, anvendelige paa de nydannede Retskredse. Da imidlertid den i § 6 ommeldte Inddeling af nogle Retskredse i snævrere Kredse, forsaavidt Retspleien angaaer, kunde vække Tvivl, om ikke disse snævrere Kredse med Hensyn til Varfelet i civile Sager maatte betragtes som særegne Jurisdiktioner, medens det i D. L. 1—4—7 bestemte Varfel for den, der boer eller opholder sig i det Herred eller Birk eller den By, hvor Tinget holdes, vistnok maa ansees aldeles tilsvækkeligt for Alle dem, der boe indenfor Grændserne af en af de i nærværende Lov omhandlede Retskredse, selv

om de stævnes til et Tingsted, som ligger udenfor den snævrere Retskreds, hvor de boe eller holde sig, har Man optaget en udtrykkelig Bestemmelse i denne Retning i nærværende Paragraf.

ad § 9.

Som allerede tidligere bemærket har Man anseet det rettest at opretholde Retskredsens Eenhed med Hensyn til Skjøde- og Pantevæsenet, saa at altsaa, naar en Retskreds dannes ved Sammenlægning af flere Jurisdiktioner, disses Skjøde- og Pantebøger gaae over til som et Hele at blive den nye Retskredsens Skjøde- og Pantebøger, hvorhos Man har fundet, at Tinglæsningen helst bør skee paa Hovedtingstedet, naar der findes flere Tingsteder i en Retskreds.

Det lader sig vistnok ikke nægte, at denne Indretning vil paaføre Retskredsens Beboere en noget forøget Byrde, baade naar de skulle indlevere Dokumenter til Tinglæsning eller Udslettelse, og naar de i et eller andet Diemed behøve Udskrifter af Pantebøgerne, og det maa derhos indrømmes, at det ikke i og for sig vilde være umuligt, at ordne dette Forhold saaledes, at de omhandlede Bøger bleve førte særskilt for hver enkelt snævrere Retskredsens Bedkommende, og alle Dokumenter læste ved det paagjældende Tingsted for den til samme henlagte snævrere Kredses Bedkommende, men Ministeriet har dog troet, at en saadan Ordning vilde medføre overveiende Ulemper. Der kunde for det Første neppe være Tale om at opbevare de nævnte vigtige Protokoller paa Tingsteder, hvor der intet Kontor findes, og hvor de altsaa maatte betroes til en Arrestforvarers Varetægt; det turde i og for sig være indlysende, at en saadan Eiegenlydighed med Hensyn til deres Bevaring vilde være uforfvarlig ligeoverfor de mangfoldige Interesser, som repræsenteres af disse Bøger. De maatte altsaa opbevares paa Hovedtingstedet, hvor Dommeren har Bopæl og Kontor, og føres med til